

**LABYRINT
NEDOKONČENÝCH
SETKÁNÍ**

**FRANTIŠEK
TICHÝ**

Baobab 2020

FILIP, 14 LET, PRAHA-TEREZÍN, BŘEZEN 2018

Na tu akci jsme se všichni těšili, i když byl celkem nářez všechno nachystat, protože jsme do Terezína pozvali i několik dalších oddílů a jejich vůdců.

Na Masaryčce nás bylo skoro sto. Náš vedoucí Honza zavelel nástup — teda na táboře nastupujeme rychlejc, ale nakonec se všichni nějak seskupili. Všechny přivítal a řekl něco o tom, že odsud nějaké transporty z Prahy do Terezína taky odjížděly a do jakých vagonů máme nastoupit. Každý dostal na krk cedulku s transportním číslem, který se měl naučit německy a pak se jím během celého víkendu hlásit. Jo a zapomněl jsem říct, že u informačních cedulí čekali i Marek s Vaškem ze senohrabského děcáku, kam občas s oddílem jezdíme. Fakt skvělý, že se Honzovi podařilo ukecat ředitelku, aby je s námi pustila. Takže všechno začínalo skvěle.

My, to je kluci z Jestřábů, jsme každéj dostali na starost jednu skupinku. Vašek a Marek jenom pomáhali, bohužel ale ne mně.

Dostal jsem totiž družinu holek z Mělníka, co se pořád jenom hihňaly. Když jsem vytáhnul úkoly do vlaku a zeptal se, kdo je kapitánka jejich týmu, podívaly se na sebe a začaly se okamžitě smát. A nepřešlo je to, ani když jsme se začali představovat. A hlavně když jsem řekl: „Já jsem Filip a rád hraju na piáno... a zpívám,“ byly smíchy skoro na zemi. Slibnej začátek.

Tak jsem jim zadal pracovní list s úkolama a zdejchnul se na chodbičku.

„Tak jak to jde?“ pozdravil mě Honza, co zrovna procházel kolem.

„Celkem dobrý... ale to víš, ženský...“ usmál jsem se. „Furt se hihňaj...“

„Nediv se, když maj za vedoucího tak hezkýho kluka...“ snažil se mě povzbudit a ani to neznělo ironicky.

Všimnul jsem si, že Marek stojí u otevřeného okna, hlavu ve větru, světlé vlasy mu vlajou jako hříva. Vlak si to šinul rovinatou krajinou nejmíň stovcáctkou. Pár kiláků od nás jsem zahlédl Říp.

„Tak co, dobrý?“ poplácal jsem Marka po rameni. „To je skvělý, že jste tady...“

„Kdy už tam budem?“

„Brzo... Těšíš se?“

„Strašně... Půjdeme tam, kde se stříleli lidi?“ odpověděl překvapivě Mára.

„Nevím... možná... Nechceš mi pomoci?“

Mára se na mě obrátil, ale než stačil něco říct, přišel k nám uličkou Honza a vedle něj Vašek.

„Václav ti pomůže s těma tvýma holkama...“

„No jo,“ komentoval suše Marek. „Ten v tom má praxi...“ a zase se bez zájmu vyklonil z okna.

„Čau, Filo,“ podal mi Vašek ruku, protože na nádraží jsme se v tom šrumci nestačili ani pozdravit. „Kde máš ty buchy?“

S trpitelským výrazem jsem kývnul směrem k našemu kupé.

„Tak jdeme na to, ne?“ usmál se Vašek. Pak se ale zarazil a zalovil v kapse. „Jo, to ti posílá ten pinda... Štefan...“

„Dík...“ Na vteřinu jsem v dlani rozbil dětskou kresbičku tyranosaura, připomínající spíš psa kříženýho s chobotnicí. Ale stejně mě to dostalo. A hned mi vyskočilo, jak pevně mě posledně v děcáku objal a urputně lanařil, abych si s ním šel číst. Škoda, že je moc malej na to, aby ho pustili s náma.

„Honzo... Mají ty úkoly odevzdat ještě ve vlaku?“ vynořil se odněkud Matyáš. Kámoš a taky spolužák. Fakt chytřej, školu dává levou zadní a ještě stíhá rádcování u Vlčat. Jen jeho ironický hlášky na všechno okolo nás občas štvou.

„Už to máte hotový?“

„No, skoro...“

Zašel jsem s Vaškem zpátky do kupé své skupinky a nadechl se.

„Dámy, tohle je Vašek.“

„Čau holky, jsem tu pro vás!“ pozdravil Václav a do dívčího chichotání s neodolatelným úsměvem dodal: „Už jste někdy viděly hezcího cikána?“

Takže všechno dopadlo dobře a stihli jsme otázku i scénku. I když se mi z toho, abych musel hrát s nima, podařilo vyvlíknout jen tak tak. A tak jsem jenom sledoval, jak tvoří, a přitom v duchu odpočítával minuty do cíle.

„Vystupujeme!“ Nováček Prokop probíhal celý vagon a ječel jako na poplach. „Vystupovat... vystupovat!“ Chtěl jsem mu říct, ať tak neřve, ale byl rychlejší.

Všichni začali zběsile sundávat batohy, první se valili ke dveřím. Snažili jsme se s Vaškem pomoci i našim holkám, ale to už přišla i jejich vedoucí a vložila se do toho.

„Vašku, zůstaň s nima,“ objevil se Honza. „Filipe, pojď mi prosím pomoci.“

Nahodil jsem batoh a vypadnul do uličky. Už tam čekal Matyáš.

„Prosím vás, kluci...“ zopakoval spěšně. „Matouš se někde zasek, tak je potřeba, abyste je odvedli. Adam vám dá petrolejky.“

„Normálně podél řeky do Terezína?“ ujišťoval se Maty.

„Přesně tak. Trefíte?“

„Já jenom vždycky nevím, kde uhnout k tý čističce...“ znejistěl jsem.

„To zvládneme,“ usmál se na mě Matyáš. „Jasný.“

„Já musím převzít klíče od sokolovny. Ivona s Alešem vyberou od lidí jídlo a odvezou ho tam autem,“ vysvětlil Honza.

To už se ale celá ta stovka kluků, holek a všech možných dospělých valila na nástupiště a podél nádražní budovy. Pomalu se šerilo a za starou dřevěnou budovou nádražního skladu už stáli dva muži v četnických uniformách, v ruce rozsvícené petrolejky — Adam s Tomášem.

Počáteční humory děcka přešly. Teď tu stojí v nástupu a poslouchají povely, že mají odevzdat jídlo, nahlásit se transportním číslem a pak se řadit, aby je členové AK transportu¹ odvedli do Theresienstadtu. To jako já s Matym.

1 — AK transportem přijeli do Terezína už na podzim 1941 mladí muži, kteří pomáhali židovské ghetto vybudovat. Během pobytu v Terezíně měli některé výhody. Jedním z jejich úkolů bylo i doprovázet nově příšedší transporty z Bohušovic nad Ohří do přibližně 2 km vzdáleného terezínského ghetta.

Asi po čtvrt hodině se dav s kartičkami na krkách konečně vymotal z městečka a v příšerném smradu místní sračkárny zamířil polňačkou podél Ohře. Tam jsme s Matyášem na chvíli zastavili na čůrpauzu.

„Můžu vzít tu petrolejku?“ Objevil se u nás uříčený Prokop. Je o dva roky mladší, ale paličatosti má na rozdávání.

„Honza je dal nám... nevíš kudy?“ snažil jsem se ho odbýt.

„Tak já pudu jen kousek před váma... Budu strašně vopatrnej...“

„Tak jo!“ překvapila mě Matyášova odpověď a já se neubráníl představě lucerny vybuchující po Prokopově šikovné manipulaci. „Ale žádný blbosti, jasný?“

„Určitě. Na mě se můžeš spolehnout...“ horlivě kýval primán a hrdě zvedl lampu nad hlavu.

„Už tam budem?“ objevil se u nás Marek a já při pohledu na jeho výraz na vteřinu zalitoval, že jsme ho sem brali.

„Už je to jenom kousek...“ odpověděl Matyáš a pak zavolal na celou skupinu: „Teď je to asi půl kilometru podél řeky. Jdeme dál! A pozor, nesejděte z cesty.“

Tma už byl úplná, černé siluety stromů svíraly bahnitou cestu zprava i zleva. A pak se obzor před námi začal zjasňovat. Blížili jsme se k Terezínu. Vlevo se objevil hluboký příkop, cihlové zdi obranných valů, vpředu zářící hodiny kostelní věže. Pevnost. Zastavili jsme a počkali, až dojde zbytek. Pak Matyáš požádal o chvíli ticha.

„Jsme před Terezínem, tak si zkuste uvědomit tuhle chvíli, proč tu kdo z nás je a co hledáme. Sem kluky a holky jako vy odvezli do vězení. Jen proto, že byli Židi... Neměli na vybranou. Zkuste teď ten kousek do města jít v tichu... představit si, jaký by to bylo...“

Nevím, jak se mu to podařilo, ale opravdu všichni ztichli. Vyrazili jsme pomalým krokem podél příkopu ke kamennému můstku do pevnosti. A v té samé chvíli se na vrcholu hradeb nad bránou do města objevila malá postava a světlo petrolejky. Prokop!

„Jak se tam ten blbec dostal?“ obrátil jsem se na Matyáše. „Honza nás zabije, jestli se mu něco stane...“

„Koho maj voběsit, ten se neutopí...“

To už Prokop pomalu mával lucernou do noci, a jak jsme se blížili k obrovské klenuté bráně, vypadalo to krásně. Tedy jestli je možný na takovém místě mluvit o kráse.

Za chvíli už duněly ozvěny našich kroků pod barokní klenbou a vzápětí jsme se zastavili uvnitř hradeb na okraji města. Naproti nám šel Kryštof v četnické uniformě, něco zavelel a všem vysvětlil, že se půjdeme ubytovat do sokolovny.

„Dobrý, ne?“ chlubil se Prokop, udýchaný, jak právě seběhl z pevnostního valu.

„Zasloužil bys pár facek...“ Vzal jsem ho kolem ramen a ze srandy malinko vytáhnul za ucho. „Víš, co je tam děr?“

„Bylo to v pohodě... Můžu běžet napřed?“ podíval se na mě skoro prosebně.

„Tak běž, ty průzkumníku! A vždycky na křižovatce zastav a počkej na nás.“

Vyrazili jsme ulicemi podél nekonečných zdí obřích kasáren. První. Další a zase další...

„Tady se stříleli lidi?“ ozval se najednou Markův hlas.

„Spíš na Malý pevnosti,“ odpověděl Matyáš.

„Takže tady se lidi nestříleli?“ znovu se zeptal a znělo to skoro zklamaně.

„Když začínalo ghetto fungovat, oběsili tu pár lidí... Tímhle směrem,“ ukázal Matyáš doprava a já musel znovu obdivovat, co všechno ví.

„Stát! Počkejte!“ velel zpředu Prokop. Mezitím ho doplnil druhý nováček Kuba, který přebral petrolejku od Matyho. Postavili se po obou stranách křižovatky, aby zastavili neexistující auta, a důležité na nás mávali, že jako celá skupina může projít. To už jsme viděli, že nám jde naproti Matouš a ukazuje, kudy je to nejkratší.

* * *

„Ty vole, to je fakt retro...“ zamumlal Matyáš, když jsme skoro jako poslední vstoupili do haly prvorepublikové sokolovny. Matné světlo jen stěží prozařovalo prostor širokého schodiště, rozbité dveře, asi osm starých stolů sražených k sobě, židle, deska na památku popravených sokolů. Všechny skupinky si už ukládaly věci ve dvou tělocvičnách, rozbalovaly karimatky a spacáky — kluci nahoře a holky dole.

„To jo, jasnej Terezín...“ komentoval jsem to spíš sám pro sebe.

„Doufám, že tu budou aspoň pořádný sprchy, nebo se asi pose-ru...“ doplnil Matyáš, ale to už se u nás objevil Honza a usmál se.

„Neboj, jsou taky retro. Ale teplá teče. Teda prej... Vašku, prosím tě, zahrál a zazpíval bys večer tu písničku, co jsme se učili?“

„To asi ne...“

„Proč ne?“ nechápal Honza. Já zatím z hromady erárních věcí u vchodu přinesl kytaru v obalu a podal jsem mu ji.

„Hraješ skvěle.“

„A jak to víš?“

„Jasná zpráva!“

„Když já se stydim...“ usmál se patnáctiletý habán. Bylo jasné, že se rád nechá přemlouvat.

„Nekecej! Tak aspoň zahraj a zapískej, my budeme zpívat. Víš, co myslím... Co se mnou bude...“

„Já nevím...“ snažil se ještě naoko bránit, ale pak si vzal kytaru, vytáhl ji z obalu a zkusil, jak je naladěná.

„Filipe, pomůžeš mi s věcmi...“ obrátil se Honza na mě a pak zavolał na Matyáše, který pořád nevěřičně zkoumal interiér staré sokolovny. „Máto, přived Adama a všechny ostatní, ať se stačíme připravit na stanoviště.“

Věděl jsem, že účastníky čeká další překvápko a že to bude brzy. Naštěstí jsem úvodní hru neměl na starosti.

Vyšli jsme s Honzou na terasu před sokolovnou. Zůstala tam ještě část společných věcí. Mobil mu zazvonil přesně ve chvíli, kdy se za námi s ohlušující ránou zabouchly dveře. Vzal jsem jednu z krabic a kývnul na Honzu, kam ji mám odnést, ale ten mě vůbec nevnímal.

„Ano, paní ředitelko... ano, je tady a všechno je v pořádku... teď si rozbaluj věci a za chvíli je hra.“

Zůstal jsem stát s krabicí v ruce a čekal, až si mě všimne. Ani mě nenapadlo, že poslouchat ten rozhovor není úplně košer.

„Cože?“ ozval se po chvíli zase Honza. „To není možný... kdy se to stalo?“ vypadal najednou překvapeně. „No určitě, ohlídáme ho.“

Zvednul oči a začal se rozhlížet, jako by někoho hledal.

„A nemůže to být omyl?“ pokračoval a pomalu bledl. Zase bylo chvíli ticho, jen z reproduktoru se ozývalo nesrozumitelné chrumkání. Položil jsem krabici zpátky na zem a instinktivně nastražil uši.

„Určitě, řeknu klukům, aby na něj mrkli... Ne, nebojte, holky spí úplně jinde a všechny pohromadě. No jistě, chápu, nic se

nesmí dozvědět... V pořádku, kdyby se něco dělo, dám vědět. Ale určitě to zvládneme... Kdyby něco, ozvu se. Klidný večer.“

Rozhovor skončil, ale Honza zůstal ještě chvíli stát úplně tiše. Pak si uvědomil, že tam jsem i já.

Vteřinu dvě se mi díval do tváře, rozhlédl se, jestli jsme tam opravdu sami, a potichu řekl: „Volali z děcáku. Paní ředitelka. Byla tam policie. Na Marka podali trestní oznámení.“

„Cože?! Co se stalo?“

„Tvrdí, že znásilnění... jedna holka z domova ho oznámila,“ vypadlo z Honzy a ve mně hrklo.

„Marek? To není možný...“ hlesnul jsem a srdce se mi rozbušilo. „Co mu udělají?“

„Prý se za něj zaručila kurátorka, ale stejně ho šoupnou do výchováku.“

„Jako do pastáku?“ vyhrkl jsem překvapeně.

„Není to prý bohužel poprvý... ale kdo ví, jak to bylo.“

Chvíli bylo ticho a teprve pak pokračoval: „Prosila mě, ať ho hlídáme. Aby nějaký holce od nás něco neudělal...“

„To je blbost,“ přerušil jsem ho. „Tomu nevěřím. Je sice trochu zvláštní, ale...“

„Toho já se taky nebojím. Ale hlavně se to nesmí dozvědět.“

„Jasný, mohl by zdrhnout, co?“

Honza přikývl a pak vzal jednu z tašek a znovu se na mě podíval: „Můžu se na tebe spolehnout?“ Přikývl jsem, znovu popadl krabici a nohou rozrazil prvorepublikové lítačky. A zároveň se mi v hlavě rozběhlo tisíce myšlenek...

O Márovi. O tý holce. A kdyby přece... jak je asi jí?

* * *

I když bylo teprve osm, tma byla jako v ranci, Matyáš by možná řekl i jinde. Pouliční lampy sice trochu pomohly na hlavních ulicích, ale i tak se všude vynořovaly temné kouty a skrýše. Hlíдали jsme s Markem úsek mezi kostelem a bývalou vojenskou nemocnicí. Zatím byl klid.

Vlastně bych měl asi vysvětlit, o co šlo. Účastníkům, kteří nastoupili na večeri, Honza suše vysvětlil, že sice dorazili do ghetta, ale najíst dostanou, až nafasují menážku. To jako poukázku na jídlo. Pak dostali mapu a na ní, kde co v době ghetta bylo, kam

smí a kam nesmí a taky kde mají splnit jaký úkol. Třeba: ukrást hlídce organizátorů bramboru (a nenechat se chytit), přesvědčit „člena samosprávy“ o své důležitosti pro fungování Terezína (aby nebyli odesláni dál na východ, do lágru), prokázat jazykové znalosti (hodila se nejen němčina, ale i ruština), utéct hlídce ghettowache a další úkoly. Když je splnili a sehnali patřičný počet razítek, dostali poblíž Magdeburských kasáren, kde za války sídlila židovská samospráva, vytouženou stravenku.

„Jak zírali, když jim to Honza řek,“ usmál se Matyáš, se kterým jsme se potkali na rohu kostela.

„Ale vzali to dobře... celkem jsem koukal,“ ohodnotil jsem to a Maty dodal: „To jo. Já bych asi nadával mnohem víc.“

„Slyšel jsem nějakej křik od náměstí,“ ozval se za chvíli Marek.

„Jo, to kluci z Brušperka vlezli do zakázaný zóny a naši je začali nahánět. Ani nevím, jak to dopadlo...“ vysvětlil Mates, pak se na okamžik zarazil, podal Márovi ruku a představil se: „Ahoj, já jsem Matyáš.“

„Marek. Čau. Ty jsi taky skautík?“

„No, jasně...“ odpověděl jsem za něj a Maty dodal: „Nevypadám tak?“

„Že jsem tě na návštěvě u nás v děcáku nikdy neviděl.“

„Protože jsem tam taky nikdy nebyl. S mojí cholerickou povahou bych tam někomu asi brzy vrazil... Teda aspoň jak to tam u vás znám z vyprávění.“

„Vono by to občas neškodilo...“ zhodnotil Marek a pak ukázal na zšeřelou budovu za vysokou zdí: „Co bylo tady?“

„Vrchlabský kasárny. Nemocnice,“ odpověděl Matyáš. „A taky bazén a sprchy...“

„Jako plynový komory?“ zajímal se Marek.

„Ne, ty tady nikdy nebyly. Normální sprchy a vzadu ve valech blázinec.“

Vzápětí jsme uslyšeli dupot a uviděli blížící se skupinu.

„Hledáme zdravotníka,“ hlásili už z dálky. Zdravotníci jsme byli my s Markem, to patřilo ke hře. Hráč musel totiž po chycení četníkem poskakovat po jedné noze (i když mu ostatní vydatně pomáhali) a jen my jsme ho mohli „uzdravit“.

„Tak já jdu zpátky...“ mávnul na nás Matyáš a vyrazil na svoje stanoviště.

„Abysme vám kamaráda vyléčili, musíte vyřešit jeden úkol. Tady máte popis pěti nemocí, které byly tehdy v Terezíně

nejběžnější, a vy k příznakům musíte přiřadit, o jakou nemoc šlo. Ale předtím přeneste vašeho maroda až k támhleté bráně.“

Tři kluci a dvě holky z plzeňského týmu se chvíličku domlouvali, ale pak celkem bez problémů složili z rukou „stoličku“ a přenesli jednoho z kluků k vrátnici bývalé nemocnice. Tam už Marek na zem rozložil deset papírů a vyzval je, aby začali přiřazovat. Celkem bez problémů zvládli poznat spálu, encefalitidu, tuberu, žloutenku i tyfus.

Hotoví byli ani ne za tři minuty.

Mára stál beze slova opodál a díval se někam k náměstí. Štvalo mě, jak je pasivní, ale zároveň mě na něm něco fascinovalo.

„Jaký je to vlastně bejt v děcáku?“ osmělil jsem se, když jsme zase byli chvíli sami.

„Normální... Pohoda...“ odpověděl Marek suše.

„Mně to u vás přišlo dost drsný...“

„To se děcka předváděj před váma, ale jinak jsou dost v pohodě. A když někdo prudí, dostane ránu... a já už stejně za dva roky vypadnu.“

„A vychovatelé?“ Fakt mě to zajímalo a taky jsem doufal, že z Marka postupně dostanu něco víc. Po tom, co jsem slyšel od Honzy, jsem se vedle něj cejtil trochu jako podvodník. Odpovědi jsem se už ale nedočkal, protože se nedaleko od nás ozval zuřivý psí štěkot a vzápětí křik. Prokop! Okamžitě jsme se za hlasem rozběhli.

„Kluci!“ volal na nás přibíhající Vašek. „To je dylina!“ Hned v patách mu byl Matyáš, ale už sotva popadal dech.

„Ten vůl si to chtěl zkrátit přes zeď a skočil na něj čokl. Jen tak tak mu utek na strom,“ vysvětloval Maty a Vašek bojovně zavelel: „Zvedněte mě! Lezu!“

„Prokope!“ zavolal jsem co nejhlasitěji a chvíli čekal. Zuřivý štěkot zesílil

„Jdeme tam!“ pokračoval nedočkavě Václav, ale Marek ho utišil, abychom slyšeli, co se dole děje.

„Prokope!“ zavolali jsme s Matym sborově a vzápětí se k nám přidal i Vašek.

„Klucííí! Tady jsem!“ ozvalo se konečně zpoza zdi.

„Jsi v pohodě?“ zakřičel jsem. Zeď byla vysoká víc než dva metry, takže vidět nebylo nic.



Pod námi byl dvůr se dvěma psíma boudama.

„Jsem tady! Na střeše... jsem v pohodě, jen je dole pořád ten pes! Já sem fakt blbec... Sorry, kluci... že to neřeknete Honzovi...“ ozvalo se Prokopovo sténání.

To už ale Matyáš udělal Vaškovi stoličku a ten se vyhouplnul na hřeben zdi. Pak podal ruku i Márovi a mně. Jen Maty zůstal stát dole na chodníku.

Pod námi byl dvůr se dvěma psíma boudama. Statný vlčák zuřivě skákal střídavě na nás a tam, kde stál na okapu Prokop.

„Seženu Honzu! Vydržte!“ křikl na nás Matyáš, ale Vašek mu odpověděl:

„Na to kašli, zvládneme to sami. Pojď za náma, podám ti ruku... Nebo to zkus támhle po rouře!“

Vzpomněl jsem si, jak měl Mates při hodině těláku šplhat na tyč, nadával přitom a pořád vykřikoval, že na takovou zasranou pavěc lézt nebude a že to v životě nikdy nebude potřebovat.

Ale teď byl na řadě Prokop.

„Buď v klidu. Hlavně že jsi v pořádku. Pomůžeme ti.“

„Přejdu po okapu k vám... je to ízy...“ zavolal frajersky, ale hlas se mu trochu třásl. Vzápětí se mu do rezavého plechu probořila

noha. Vykřikl, zavrával a jen tak tak se stihnul zachytit. Vlčák znovu vyskočil. Vypadalo to, že se vzteky zblázní.

„Pindo, zůstaň tam... Něco vymyslíme,“ zavolal na něj Vašek. Bylo jasné, že i on si toho rošťáka oblíbil.

„Matyáši...“ zavolal jsem dolů. „Musíme fakt někoho zavolat... asi měšťáky...“

„Blbost. Jdu dolů,“ přerušil mě Marek, jako akrobat popošel po hřbetu zdi až k mohutné lípě a přehoupl se do koruny. Nevím, co měl v plánu a jak by to všechno dopadlo. Než totiž stačil něco udělat, spáchal Prokop další krok, tentokrát přímo na taškovou střechu. Ozvalo se zapraskání, výkřik a pak zmizel.

„Kluci, rychle!“ zavolal jsem. „Prokope!?“

Žádná odpověď.

„Máro, zkuste to s Matym obejít. Jdu za ním!“ vyhrkl jsem. Ani nevím, co se kolem mě dál dělo, vzpomínám si jenom na pevnou Vaškovu ruku, díru ve střeše a tmou, ve které se ozývalo Prokopovo sténání. Drsnou zeď, o kterou jsem se odřel, staré trubky a vlhký zápach plesniviny. A Prokopův tichý hlas ve tmě.

„Prokope, kamaráde...“ Zvedl jsem mu jemně hlavu.

„Čau Filipe, sem v pohodě... Hukot, co? Ssss...“

„Co je?“ ozval se Vašek.

„Noha... kotník... ale bude to dobrý, že jo?“ ujišťoval se Prokop a pak se zapřel, jako by se chtěl postavit.

Ozvalo se trhnutí a zaskřípání prorezlých dveří a pak se v nich objevilo oslnivé světlo.

„Je v pořádku?“ ozval se Matyášův hlas zpoza baterky.

„Je to dobrý...“ komentoval Prokop a já ve světle viděl, že je celý špinavý a na čele mu trochu teče krev. Vašek ale nebyl o moc čistší.

„Pojď sem, ty hrdino...“ podal jsem mu ruku, ale když zavrával, obrátil jsem se na kamarády: „Kluci, pomůžete mi?“

Vašek mi pomohl Prokyho zvednout a podepřít.

„Snad to nebude zlomený...“ natahoval Prokop a začal prosit všechny svatý, aby to zlomený neměl, protože by to byl strašnej průser.

„Co tady vlastně bylo?“ promluvil do tmy Marek. Pak rozsvítil mobil a kuželem světla zakroužil po místnosti. Pod stropem vedlo několik překřížených trubek zakončených na mnoha místech sprchovými tryskami.

„Sprchy... terezínský lázně...“ ušklíbl se Matyáš. „A támhle je asi průchod do špitálu.“

„Jdu se tam mrknout.“ Marek vyrazil nízkými dveřmi do dlouhé tmavé chodby.

„Máro, počkej... Musíme odnýt Prokopa...“ zavolal jsem na něj, ale už byl pryč.

„Kluci, já to zvládnu sám,“ ozval se marod a se sykotem si znovu nazul botu. Jakmile se ale na zraněnou nohu postavil, znovu vyjekl a zavrával.

„Blbost, vezmeme tě,“ přistoupil k němu Matyáš a kývnul na Vaška. Pak se zamyslel: „Nebo ho vemte vy dva a já vám budu svítit na cestu. Tudy ven, ale pak musíme stejně přes zeď. Ale tam našťestí není ten čokl.“

Kývnul jsem, ale pak jsem se zarazil. „A co Marek?“

„Přivedu ho, počkejte tady,“ odpověděl Vašek a bez baterky vyrazil chodbou za kamarádem.

„Já tady teda trčet nehodlám... počkáme na kluky na zahradě,“ oznámil Matyáš. Ani mně se nechtělo tvrdnout v páchnoucích hromadách suti, a tak jsem si Prokopa posadil na záda a vyrazil ven.

Teda, pes tam nebyl, ale kozy jo. V první chvíli, zvlášť když jsem uslyšel Matyášovo zaklení a kozel mě nabral do stehna, jsem myslel, že porodím a Prokop skončí někde v křoví. Ale ustál jsem to. A pak už to byla docela sranda a nejvíc si to užíval samozřejmě mladý pan Prokop, kterému otrnulo.

Konečně jsme stáli u zdi na místě, kde k ní přiléhal strom, po kterém se dalo dostat nahoru. To už se objevili i Vašek s Markem a finále záchranné akce mohlo začít.

Nakonec se to úplně bez slziček neobešlo, asi to Prokopa bolelo fakt hodně. Vašek si ho ale hodil na záda, a když jsme mu navrhli střídání, jenom kroutil hlavou, jakože to v pohodě zvládne. Matouše jsme potkali kousek od sokolovny.

„Proč to nezvedáte?“ čertil se. „Honza už je bílej strachy.“

„A určitě i vzteky...“ dopověděl Maty a vytočil na mobilu číslo. „Sorry, Honzo... jo, všechno je v pohodě, jen se Prokop trochu zrakvil... ne, ne, neboj... kotník, ale asi to bude dobrý. Jo, za chvíli jsme tam.“

„Tak co?“ podívali jsme se na něj.

„Mrkne se ti na to,“ položil Prokopovi ruku na rameno, „a prej případně sjedete na chíru do Litoměřic.“

„Ne...“ zaúpěl Prokop a už zase začal natahovat. „Hlavně ne sádru... prosím!“

Převzal jsem ho od Vaška a vynesl po schodech ke vchodu. Bylo otevřeno a z haly zaznívaly hlasy kluků a holek, co se trousili do koupelny a pak zase nahoru nebo dolů do tělocvičen, kde měli rozbalené spaní. Matyáš si sundal mikinu, položil ji na horní schod a já na ni Prokopa posadil.

„Chvilku počkej... skočíme pro Honzu...“ kývnul jsem na něj, ale to už se vedoucí objevil ve dveřích.

„To si snad děláte srandu...“ vystartoval na nás. „Víte, kolik je hodin?“ Pak si kleknul k Prokopovi, sundal mu tenisku i s ponožkou a začal vyšetřovat. Kluk se snažil držet statečně, ale i tak se mu tvář křivila bolestí. Kotník už stačil slušně otéct.

„Radši pojedeme,“ uzavřel Honza. „Děcka už by měly ležet, Matouš s Adamem to tam mají na povel.“ Pak na mě nenápadně mrknul a podíval se na Marka. Přikývl jsem a zeptal se: „Máme Prokyho přenýst k autu?“

„Tak jo, díky... skočím si pro klíčky.“

* * *

V jedenáct byl konečně klid. Matyáš už si šel lehnout a já s Vaškem a Markem jsme seděli v hale a čekali, až se Honza vrátí s Prokopem ze špitálu.

„Nevím, jak vy, ale já mažu do sprchy...“ přerušil ticho Vašek a zvedl se.

Dobřej nápad. Byl jsem zpocenej, olepenej prachem a odřenina začínala pálit.

„Nemáte někdo ručník?“ zvedl Venca hlavu od batohu.

„Jasně, tu máš...“ odvětil jsem, zalovil v báglu a ručník mu hodil.

„Dík, čavoro...“ zavolal a odkráčel ke sprchám. V tu chvíli mi zapípala esemeska od Honzy: „Prokop je v pořádku, týden nohu šetřit. Přijedeme za půl hodiny, běžte klidně spát. Klíče mám. H.“

Přečetl jsem ji Markovi a zeptal se: „Ty nepůjdeš?“

Marek se dneska snad poprvé usmál a odpověděl: „Když mi taky pučíš ručník, tak určitě.“ A odkráčel za Vencou.

Popadl jsem pro jistotu ještě tričko na utření, zbytek šamponu a tepláky na spaní a vzal za kliku. Byla to velká vykachlíkovaná

místnost, ze zdi trčely tři sprchy. Ovanula mě teplá pára a vůně mokré omítky. Vašek si právě smýval pěnu z erárního mýdla, které si půjčil na umyvadle, z černých vlasů mu tekly stružky vody, vypadal spíš jako Ind. Pak na mě kývnul svým zářivým pohledem, jestli bych mu z věšáku podal ručník. Zatřásl hlavou, až voda lítala všude kolem, a pak se začal utírat a oblíkat.

Mára se mezitím svlíknul donaha a pustil sprchu. Vteřinu nato z ní ale zase rychle vypadnul — začala téct studená. Až po chvíli se znovu vnořil mezi provazce zurčící, už horké vody.

Následoval jsem ho, shodil ze sebe všechny věci a stoupl si pod trysku sousední sprchy. Úžasná úleva! Voda pode mnou byla skoro černá, jak jsem smejlval všechen ten bordel, co jsem na sebe nabral. Začalo mě pálit odřené předloktí, ale jinak mi bylo úplně báječně.

„Skvělý, co!?“ zavolal jsem skrz tlukot vody na Marka. Ten jenom přikývl a stál v proudu jako socha na kašně. Chvíli jsem si ho prohlížel. Svalnaté tělo, zplihlé blond vlasy, hladká jemná tvář. A pak jsem si uvědomil, že mi pohled klouže dolů na jeho boky, zadek... Donutil jsem se otočit a začal si mýt hlavu.

„Chceš šampón?“ zavolal jsem na Marka a ten přikývl a natáhnul ruku. Spláchnul jsem pěnu z vlasů, otřel oči. Marek stál naproti mě čelem. Obličej ještě plný pěny, co stékala po hrudníku, břiše, tríslech, chloupcích... A já na něj najednou nedokázal přestat zírat. Pak mě zalilo horko a já začal cítit příjemný a zároveň trapný tlak mezi nohama. Naneštěstí si Marek přesně v té chvíli protřel oči a podíval se na mě.

„Co zíráš?“ zeptal se úplně klidně. „Seš teplej?“

„Já... ne... proč?“ Snažil jsem se zakrýt rozpaky a rychle jsem si dřepnul a předstíral, že si užívám proudy vody, které mi dopadají z výšky na záda.

„Jen jsem si představil, co asi děláš s těma holkama...“ pokračoval jsem, jak ze mě slova bez rozmyšlení padala. „Prej to s nima pěkně rozjíždíš...“

„Normálka...“ vysvětlil Marek suše a já s úlevou cítil, že se moje přirození pomalu vrací do své klidové velikosti, a tak jsem se zase postavil a pustil na sebe studenou vodu.

„Všechny to prostě chtěj... Tak coby...“ pokračoval. „Pohoda. Můžu ten ručník?“

Beze slova jsem mu ho podal a zavřel vodu. Pak jsem si vzal suchý tričko a začal se utírat.

„A jak to víš?“ zeptal se po chvíli.

„No, slyšel jsem... prej jsi měl nějakéj průšvih...“

„Cože?“ Podíval se na mě tak, jak jsem ho ještě neviděl. Pak mi hodil úplně mokrý ručník a navlékl si trenky. Bylo mi dobře a zároveň nějak hrozně smutno, jak mi ho bylo líto.

„Slyšel jsem to od Honzy... volala ředitelka...“

„Kecáš!“ vyhrkl a já si teprve v té chvíli uvědomil, co jsem udělal. Co teď?

„Maj na mě vztek...“ přerušil trapné ticho zase Marek. „Když vony scou a pak zase ne... kdo se v nich má vyznat?“

Hlavou mi bleskla vzpomínka na příběh Josefa Egyptského, jakkoli se to srovnání zdálo absurdní. Co teď?

„Co jsi slyšel?“ zeptal se znovu.

„Slíbil jsem, že to neřeknu. Sorry,“ probral jsem se konečně.

„Komu? Ředitelce?“

„Ne, Honzovi... ale neboj. Určitě se ukáže, jak to bylo...“

„Bezva kámoš,“ odseknul ironicky. „Tak si to nech pro sebe. Kdybych já byl na tvym místě...“

Stál jsem jako hromádka neštěstí, nohy jako z olova, srdce mi bušilo.

„Fakt sorry...“

„V pohodě,“ uzavřel Marek. „Chápu tě, vzornáčku,“ a překvapivě se znovu usmál. Ale bylo v tom ještě něco. „Deme spát?“

Přikývl jsem a v té chvíli byl přesvědčený, že zase bude všechno dobrý. Sebrali jsme si všechny věci, popadli bágly a co nejtíšeji se rozbalili na zíněnkách na kraji klukovské tělocvičny. Kolem už všichni spali, ozývalo se jen hluboké oddechování a občas hluk auta projíždějícího pod okny.

„Dobrou noc...“

„Dobrou...“ zamumlal Marek.

Zavrtal jsem se do spacáku, zavřel oči, ale ne a ne usnout. Ať jsem se snažil sebevíc, nemohl jsem Máru pustit z hlavy. Cítil jsem ho vedle sebe, vnímal jeho dech, obrysy těla pod spacákem... Co se to zase děje? V hlavě se mi roztančily desítky myšlenek a pochybností. Co s ním bude? A co se teď vlastně chce po mně? A i když jsem si tehdy ještě některé věci nedokázal připustit, natož jim porozumět, usínal jsem po půl hodině s pocitem, že jsem nejen baba, ale i blbec.

Mlha přízračné noci mě pohltila a já náhle stál ve vzdáleném rozbřesku na nástupišti nádraží, na obzoru jsem tušil obrysy

pražských věží. Houf lidí s kufry v rukou zíral do kolejiště, vedle mě byli nějakí dva kluci, žena a další a další muži, ženy, děti, pár chlapů v uniformě... Pak se ozvalo houkání parní lokomotivy a ze tmy se vynořil vlak.

„Filipe... Filipe...“ Probralo mě ostré světlo baterky.

„Kolik je hodin...“ zakňoural jsem a protáhl se. Celé tělo mě bolelo, všude byla zima a tma.

„Filipe, vstávej!“ uslyšel jsem znovu Honzův hlas. „Marek je pryč!“